

§ 82 služ. předpisu č. 45 Věstníku min. fin. z r. 1907 je ve výkonu služby, i když nejde o provádění příného služebního nařízení, jaké má na mysli § 29 vlád. nař. č. 202/1930 Sb. z. a n.

Pak ale podle § 2 cit. vl. nař. č. 202/1930 Sb. z. a n. požívá práv stráže civilní a vojenské, tedy i ochrany § 81 tr. z., zvláště když i z povšechné povahy finanční stráže plyne, že za konání služby nutno považovati nejen úkony, jimiž se projevuje nařizovací a příkazovací moc veřejného činitele, nýbrž i veškeré jinaké úkony, jichž je třeba k řádnému plnění úkolů dotyčnému veřejnému činiteli zákonem nebo povahou jeho služby uložených (rozh. čís. 2854 Sb. n. s.).

Poněvadž tedy formální oprávnění ke služebnímu zákroku dozorce finanční stráže N. není bráno v pochybnost, a z hořejší úvahy plyne, že zákrok byl proveden ve výkonu služby, je výrok o vině ve směru zločinu podle § 81 tr. zák. důvodný, když přece prvý soud zjišťuje bezvadně nejen pohrůžku stěžovatelem proti dozorcí použitou, nýbrž i její nebezpečnost, že pachatel ihned vykoná to, čím pohrozil, totiž uhodí N. rukou, tedy zlo na životě, zdraví nebo tělesné neporušenosti, a dospívá i z okolností činu (zejména z násilného se vytrhování, útěku a z toho, že obžalovaný byv znovu dostižen, nastavil N-ému nohu) k logickému závěru, že obžalovaný pohrůžkou a vztažením ruky k úderu proti N-ému, jež jako finančního dozorce znal, chtěl zmařiti jeho služební úkon, spočívající v předvádění pachatele. Ani po objektivní ani po subjektivní stránce skutková povaha § 81 tr. z. tu nechybí.

Čís. 5749.

Manželský otec, pokiaľ nebol súdom pravoplatne zbavený otcovskej moci, nemôže sa dopustiť zločinu podľa § 317 tr. zák.

Po subjektívnej stránke vyžaduje sa k zločinu podľa § 317 tr. zák. vedomie protiprávnosti činu.

(Rozh. zo dňa 19. novembra 1936, Zm III 444/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. S. pre zločin lúpeže dieťaťa podľa § 317 tr. z. zamietol zmätočnú sťažnosť poškodenej.

D ô v o d y:

Poškodená uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. por. vyvodzujúc, že skutková podstata zločinu lúpeže dieťaťa podľa § 317 tr. z. je daná, keď bolo zistené, že dieťa bolo obžalovanému odobrané rozhodnutím súdu, ktoré súdne opatrenie je s hľadiska inkriminovaného trestného činu rovnocenné s tým, ako keby bol obžalovaný zbavený otcovskej moci.

S týmto právnym názorom neľze súhlasiť. Podľa § 317 tr. z. má byť pre zločin lúpeže dieťaťa potrestaný ten, kto dieťa mladšie 14 rokov proti jeho vôli z moci jeho rodičov, opatrovníka alebo dozorca násilím, lstou alebo hrozbou unesie alebo vo svojej moci zadrží. Účelom zákona je, aby také dieťa nebolo odnímané z opatery toho, kto je podľa zákona oprávnený a povinný starať sa o jeho výživu, výchovu a zaopatrenie.

Je zistené, že obžalovaný je otcom dieťaťa T. S., narodeného z jeho manželstva s R. S. dňa 1. februára 1932, že nebol súdom zbavený otcovskej moci nad týmto dieťaťom, ale že následkom rozlukového sporu rodičov dieťaťa okresný súd v B. usnesením zo dňa 9. marca 1934 len nariadil, aby dieťa bolo odovzdané do opatery jeho matky R. S. Ďalej je zistené, že tomuto usneseniu okresného súdu bolo vyhovené dňa 17. apríla 1935, že však už dňa 24. apríla 1935 obžalovaný dieťa z opatery jeho matky vzal k sebe. Treba súhlasiť s právnym stanoviskom vrchného súdu, že obžalovaný ako manželský otec T. S., pokiaľ nebol súdom pravoplatne zbavený otcovskej moci, nemohol sa dopustiť zločinu podľa § 317 tr. z. Keby sa však aj odhliadlo od tohoto právneho názoru, bolo by treba uvážiť, že podľa ďalšieho zistenia vrchného súdu obžalovaný po odobratí dieťaťa z bytu jeho matky išiel bezodkladne aj s dieťaťom k okresnej pečlivosti o mládež a k okresnému súdu a že podľa spisov okresného súdu v B. obžalovaný tohože dňa podal žiadosť, aby dotyčne umiestenia dieťaťa bolo učinené nové opatrenie. Z toho bezpečne plynie, že úmyslom obžalovaného nebolo odňať dieťa z moci jeho oprávneného zákonného dozorca, ale že, súc si vedomý svojej povinnosti pečovať o výživu, zaopatrenie a výchovu svojho dieťaťa, učinil krok, ktorý je predmetom tohoto trestného pokračovania, len vo snahe o jeho lepšie umiestenie, domnievajúc sa ať už právom či neprávom, že umiestenie dieťaťa v byte jeho matky nevyhovuje týmto záujmom. Skutková podstata trestného činu, z ktorého je obžalovaný vinený, nebola by tedy ani v tomto prípade daná po subjektívnej stránke, lebo by schádzalo vedomie protiprávnosti činu.

Obžaloba tvrdila, že skutková podstata zločinu podľa § 317 tr. zák. je daná i preto, že obžalovaný svoje dieťa vo svojej moci protiprávne zadržal, lebo nevyhovel žiadosti jeho matky o vrátenie dieťaťa. Táto skutková podstata neprichádza do úvahy pri zistení, že matka R. S. dňa 29. apríla 1935 pred úradom okresnej pečlivosti o mládež v B. prehlásila výslovne, že netrvá na tom, aby dieťa bolo u nej a že tým súhlasila s umiestením dieťaťa u jeho otca — obžalovaného — žiadajúc len, aby na výchovu jeho bolo úradne dozerané. Je preto zmätočná sťažnosť v celom rozsahu bezzákladná a bola preto podľa § 36, odst. 1 por. nov. zamietnutá.

Čís. 5750.

Připouštějí-li okolnosti, jichž se pachatel trestného činu podle § 1 nebo 2 zákona o ochraně cti dovolává k důkazu omluvitelného omylu, nejen závěr o pravdivosti urážlivého tvrzení, nýbrž i závěr opačný, ne-